

Mindretallet efter det foran udviklede ikke kan se noget i og for sig principstridigt i, at Staten støtter Grundejendoms-krediten, saaledes tør det maasse minde om den faktiske Rendsgerning fra den første Del af dette Aarhundrede, at Staten, da dens Finanser vare i Uorden og dens Pengeforhold i Forvirring, tyede til Grundejendommen, og igennem den denne paa-lagte Bankhæftelse naaede en fast Basis for sit Pengevæsen og dettes deraf følgende Ordning og Stabilitet. Om Staten nu, hvor Grundejendommen befinder sig i en kritisk Situation, gjorde Gengæld ved med sit Navn at støtte Bestræbelserne for en heldig Ordning af Grundejendommenes Kreditforhold, kunde en saadan Gensidighed vel dog næppe, som fra enkelt Side gjort gældende, med Føje karakteriseres som Stats-socialisme end mindre som Kommunisme. Mindretallet tror at kunne indskrænke sig til denne Smødegaaelse af de under Forhandlingerne i Salen (til hvilke Flertallet i sin Betænkning henviser) rejste Angreb mod det Princip, at der ydes en fornuftig begrænset Statsgaranti for primære Prioriteter i Grundejendom. Naar Mindretallet her taler om en fornuftig begrænset Statsgaranti, sigter dette Udtryk først og fremmest til de Sikkerhedsgrenser, der ville være at træffe, for at de garanterede Laans Størrelse staa i det rette Forhold til vedkommende prioriterede Ejendoms Værdi, en Begrænsning, som forekommer Mindretallet at være af en langt større Betydning end den Begrænsning i § 3, hvorefter Statsgarantien ikke kan overstige det der anførte Beløb af 150 Millioner, hvorvel Mindretallet i Mod-sætning til Flertallets Udtalelse ogsaa i denne Begrænsning finder en ikke ringe Betyggelse; thi det maa jo dog ikke oversees, at samtlige Lovgivningsfaktorer maa enes om en ny Lov, forinden Betyggelsen ved det her fastslaaede Maximumbeløb af 150 Mill. Kr. kan overstrides, og lige saa lidt, at der efter Mindretallets Formening burde hengaa en lang, muligvis endog meget lang Arrække

forinden dette Beløb vil være naaet, i hvilken Tid, der vil være indvunden Erfaringer, der ville blive afgørende for Lovgivningsmagten over for Spørgsmaalet om at gaa videre paa den her indslaaede Vej eller standse.

Blandt de mange Indvendinger, der ere fremsatte mod den i § 3 omhandlede Statsgaranti, maa i Forbigaaende nævnes en, som man synes at have fundet særlig vægtig, nemlig den: at Staten derved ligesom vilde blive Selvfryldnerkautionist for en endeløs Række af Laan i Grundejendomme. Det skal indrømmes, at Ordet har en skræmmende Klang, og med Føje, fordi der indgaas saa mange letfærdige Kautionsforpligtelser, idet disse i Regelen kun paatages, hvor al Realsikkerhed mangler og Kautionen baseres paa personlig Tillid, men i det foreliggende Tilfælde gives der jo en reel Pantsikkerhed — en lige saa stor som den, Statens egne laangivende og statsgaranterede Institutioner kræve — og end yderligere samtlige laantagende Grundejeres solidariske Ansvar for hvert enkelt Laan, for slet ikke at tale om den meget store Fremtidsbetryggelse, som Forpligtelsen til at opsamle et Reservefond vil give, en Betyggelse, som ikke maa undervurderes, da selv Flertallet betegner Risikoen ved Statsgarantien som en fjern. Naar en Selvfryldnerkaution er omgærdet med saadanne Kauteler, kan den vel nok antages at have tabt sin egentlige Braad, og skulde den endnu menes at frembyde en mulig Fare, forekommer det Mindretallet, at det vilde ligge nær, at forlange Kautelerne yderlig forstærkede, langt nærmere end at nægte Kautionen. En saadan Udvej vilde i alt Fald have været et Tegn paa, at den gode Vilje til at støtte Grundejendommenes Kredit strakte sig saa langt, som det formentes at være fuldt forsvarligt over for Statskassen, en Vej, som ogsaa nogle Medlemmer af Mindretallet (Breinholt, Brødsgaard og Rottbøll) ved at stille Endringsforslagene under Nr. 7—11 er slaaet ind paa.

Efter at Mindretallet i det foranstaaende har udtalt sig om de teoretiske og principielle